

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΑΘΗΝΑ 10/11/2016

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα: «Απαλοιφή ανισονομίας και για την άρση νομικού κενού στον πρόσφατο νόμο που ψηφίστηκε στη βουλή σχετικά με την ελληνόγλωσση εκπαίδευση στο εξωτερικό»

Παρακαλούμε για την τοποθέτηση-απάντηση, τις ενέργειες σας, επί επιστολής που μας προώθησε ο κος Καρπούζης Δημήτριος, Φιλόλογος, Διδάκτορας Νέων Ελληνικών, Διδάκτορας Αρχαίων Ελληνικών, αποσπασμένος από το Υπουργείο Παιδείας στο Πανεπιστήμιο Ρεν 2 της Γαλλίας, τηλ:

υποβάλλοντας το αίτημα προς στην πολιτική ηγεσία για το εν θέματι αναφερόμενο ζήτημα.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού

Κόμματος Ελλάδος

ΑΒΣ

----- Προωθημένο μήνυμα -----

Από: Dimitrioscarpauz <dimitrioscarpauz@aol.com>

Ημερομηνία: 6 Νοεμβρίου 2016 - 6:26 μ.μ.

Θέμα: Τροποποίηση διάταξης νόμου Ελληνόγλωσσας Εκπαίδευσης

Προς: ninikolopoulos@gmail.com

Καρπούζης Δημήτριος

Φιλολογος,

Διδάκτορας Νέων Ελληνικών

Διδάκτορας Αρχαίων Ελληνικών

αποσπασμένος από το Υπουργείο Παιδείας

Αξιότιμε κύριε Νικολόπουλε,

Ζητάω θερμά τη συνδρομή σας για την απαλοιφή ανισονομίας και για την άρση νομικού κενού στον πρόσφατο νόμο που ψηφίστηκε στη βουλή σχετικά με την ελληνόγλωσσα εκπαίδευση στο εξωτερικό.

Στις μεταβατικές διατάξεις του νόμου (άρθρο 26) υπάρχει πρόνοια για τους αποσπασμένους εκπαιδευτικούς με σύζυγο εγκατεστημένο μόνιμα στη χώρα απόσπασης που τους επιτρέπει να ζητούν ανανέωση της απόσπασής τους ως τη συνταξιοδότησή τους. Προφανέστατα η εν λόγω διάταξη θεσπίστηκε για την προστασία των οικογενειακών δεσμών.

1. Όπως περιέργως η πρόνοια αυτή περιορίζεται στους αποσπασμένους στις εκπαιδευτικές μονάδες του άρθρου 4, αποκλείει δηλαδή τους αποσπασμένους σε ΑΕΙ εξωτερικού (άρθρο 3), ενώ κατά τα λοιπά το αποσπώμενο σε αυτά προσωπικό είναι το ίδιο με αυτό των ως άνω εκπαιδευτικών μονάδων, οι όροι, η αμοιβή και η διάρκεια απόσπασής τους ταυτίζονται. Είναι προφανώς ακατανόητη η άνιση αντιμετώπιση

των εκπαιδευτικών των 2 κατηγοριών, και παράλογη καθώς κάποιοι εκπαιδευτικοί για την συμπλήρωση του ωραρίου τους υπηρετούν συγχρόνως και στις δύο κατηγορίες εκπαιδευτικών μονάδων. Υπάρχει ανάγκη αποκατάστασης ισονομίας.

2. Άραγε οι οικογενειακοί δεσμοί που θέλει να προστατέψει ο νομοθέτης εξαντλούνται στο ζευγάρι; Ζητώ την τροποποίηση της διάταξης ούτως ώστε να συμπεριλαμβάνει εκπαιδευτικούς που εγκαταστάθηκαν στη χώρα απόσπασης και τέλεσαν γάμο με τους όρους που προβλέπει ο νόμος, αλλά έχουν την ατυχία να βρίσκονται σε χηρεία και έχουν παιδιά που γεννήθηκαν και ζούνε μόνιμα στη χώρα απόσπασης, Η ύπαρξη τέκνων που έχασαν τον ένα από τους γονείς τους αφήνει το νομοθέτη ασυγκίνητο; Είναι ακριβώς η περίπτωση μου. Αγνοώ αν άλλοι συνάδελφοι βρίσκονται στην ίδια κατάσταση αλλά σίγουρα μια τέτοια τροποποίηση θα καλύπτει και όσους από τους ευεργετούμενους της ισχύουσας διάταξης έχουν στο μέλλον την ατυχία να βιώσουν το ίδιο δράμα.

Από την πρώτη Σεπτεμβρίου απευθύνθηκα με ηλεκτρονικό μήνυμα στον αρμόδιο κύριο Υφυπουργό. Ύστερα από αλληπάλληλα τηλεφωνήματα στη διάρκεια δύο μηνών με τον διευθυντή του γραφείου του και τη νομική του σύμβουλο έλαβα απάντηση που απλώς εκθέτει το ισχύον νομικό καθεστώς και ισοδυναμεί ουσιαστικά με απόρριψη του αιτήματός μου και αυτό χωρίς κανένα επιχείρημα.

Επειδή το αίτημά μου είναι καθαρά ανθρώπινο και άσχετο με πολιτικές ιδεολογίες, απευθύνω έκκληση πλέον στους βουλευτές όλων των κομμάτων του δημοκρατικού τόξου επικαλούμενος την ισονομία και την ευαισθησία σας.

Λεπτομέρεια όχι ευκαταφρόνητη στις μέρες μας, η αντικατάστασή μου καθώς και όσων βρίσκονται ή βρεθούν στη θέση μου συνεπάγεται πρόσθετο κόστος για το ελληνικό δημόσιο.

Για την πληρέστερη ενημέρωσή σας σχετικά με τη δυσβάσταχτη θέση που βιώνω και σας παραθέτω πιο κάτω αποσπάσματα από την επιστολή που απέστειλα στον κ, Υφυπουργό, θα σας πάρει 5 λεπτά ανάγνωση, Σας παρακαλώ να την διαβάσετε.

Ευελπιστώ αυτή τη φορά η παράκλησή μου να βρει ανταπόκριση.

Προσδοκώντας ενημέρωση για τις πρωτοβουλίες που θα λάβετε σας εκφράζω τη βαθιά μου εκτίμηση.

Δημήτρης Καρπούζης

Έφτασα στην πόλη Ρεν της Γαλλίας ως μεταπτυχιακός φοιτητής, στο πανεπιστήμιο που υπηρετώ τώρα, το 1984. Έκτοτε δημιούργησα οικογένεια με Γαλλίδα κι εγκαταστάθηκα εδώ οριστικά. Εργάστηκα μάλιστα ως βοηθός στο εδώ πανεπιστήμιο στο διάστημα 1986 - 1989 ενώ ετοιμάζα το πρώτο μου διδακτορικό. Επέστρεψα στην Ελλάδα μια πρώτη φορά το 1990 για να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία και μια δεύτερη, 1993 - 1997, αφήνοντας την οικογένειά μου στη Γαλλία, υπηρετώντας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ώστε να αποκτήσω δικαίωμα για συμμετοχή στο διαγωνισμό για απόσπαση στο εξωτερικό. Από τότε ζω εδώ ανελλιπώς, επωφελούμενος από την πρόνοια του νόμου που επέτρεπε την παραμονή στο εξωτερικό χωρίς επιμίσθιο λόγω γάμου. Έχω αποκτήσει γαλλική υπηκοότητα από το 1989, τα 2 παιδιά μου μεγάλωσαν, έζησαν και ζουν εδώ.

Το 2008 το εδώ Πανεπιστήμιο με αφορμή την συνταξιοδότηση της εκπαιδευτικού που δίδασκε Νέα Ελληνικά αποφάσισε λόγω οικονομικών δυσχερειών και χαμηλού αριθμού φοιτητών να αποδώσει τη θέση σε άλλη γλώσσα όπου υπήρχαν ανάγκες λόγω αυξημένου αριθμού φοιτητών. Η διδασκαλία των Νέων Ελληνικών ήταν προορισμένη να εγκαταλειφθεί. Μίλησα σε αρμόδιους για την πολιτική του ελληνικού κράτους να συνδράμει τέτοιες διδασκαλίες σε ΑΕΙ ανά τον κόσμο και το Πανεπιστήμιο προέβη στο σχετικό αίτημα προς το ελληνικό υπουργείο. Συμμετείχα στον διαγωνισμό του 2008 όπου πρώτευσα. Κι υπηρετώ από τότε στο εν λόγω πανεπιστήμιο, αγωνιζόμενος όχι μόνο για τη διάσωση της διδασκαλίας των νέων ελληνικών αλλά και για τη βελτίωση της θέσης τους. Και με τη βοήθεια σχετικού ελληνογαλλικού συλλόγου, του οποίου είμαι γραμματέας, διοργανώνω πολιτιστικά δρώμενα για την παρουσία και διάδοση του ελληνικού πολιτισμού στην πόλη και την περιοχή. Το εδώ πανεπιστήμιο

είναι πλήρως ικανοποιημένο από το έργο μου, απόδειξη οι επαναλαμβανόμενες εισηγήσεις για τη συνέχεια της συνεργασίας μας.

Το 2010 απώλεσα τη σύζυγό μου λόγω θανάτου από καρκίνο του μαστού. Επέλεξα να παραμείνω εδώ με δύσκολες οικονομικές συνθήκες, για να βρίσκομαι κοντά στα παιδιά μου και γιατί η ζωή μου είναι πλέον εδώ. Ακόμη χειρότερα ο γιος μου, το νεώτερο από τα παιδιά μου, ηλικίας τώρα 24 ετών, βρίσκεται σε κατάθλιψη και απραξία από το θάνατο της μητέρας του και εντεύθεν. Σύμφωνα και με ιατρική γνωμάτευση, χρειάζεται την παρουσία μου.

Κάποια στιγμή, αυτό που στην Ελλάδα θεωρήθηκε εξ αρχής αυτονόητο, η οικογενειακή κατάσταση δηλαδή, λήφθηκε επιτέλους υπόψη και για τους αποσπασμένους στο εξωτερικό με την πρόβλεψη δυνατότητας παράτασης της απόσπασής τους. Στο νέο νόμο υπάρχει, και ορθώς, πρόνοια για τους επί χρόνια αποσπασμένους και συζύγους μόνιμα εγκατεστημένων στη χώρα απόσπασσης. Μόνο που ο νόμος δεν προνοεί για τους αποσπασμένους στα ΑΕΙ και έχει κενό. Άρα η παραμονή κοντά στα παιδιά μου, έστω κι αν αυτά ενηλικιώθηκαν, δεν είναι ισχυρός λόγος; Εγώ έχασα τη σύζυγό μου, εκείνα τη μητέρα τους, θα πρέπει να αυτό να τιμωρηθούμε λόγω μη πρόνοιας του νόμου και να χαθούμε και μεταξύ μας; Κι αφού δεν είναι και οικονομικά αυτόνομα, θα πρέπει πια να χρηματοδοτώ την οικογένεια με τον γνωστό ελληνικό μισθό σε δύο γεωγραφικά απομακρισμένες εστίες (δεν διαθέτω καν σπίτι στην Ελλάδα);

Φρονώ ότι η περίπτωση χηρείας και τέκνων θα έπρεπε επίσης να ληφθεί υπόψη. Γενικότερα, και για την ύπαρξη ισονομίας, όποια διευκόλυνση για οικογενειακούς λόγους ισχύει στο εσωτερικό της χώρας, θα πρέπει να ισχύει και για τις αποσπάσεις στο εξωτερικό. Ίσως μάλιστα για τις αποσπάσεις στο εξωτερικό οι οικογενειακοί λόγοι θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη με μεγαλύτερη ευαισθησία, λόγω της γεωγραφικής απόστασης. Μου φαίνεται απάνθρωπο, εκπαιδευτικοί που οι ελληνικοί νόμοι τους επέτρεψαν να εγκατασταθούν μόνιμα στο εξωτερικό και με ευδόκιμη υπηρεσία, να καλούνται μετά από τόσα χρόνια να ξεσπιτωθούν σε βάρος των οικογενειακών τους δεσμών, με μια λύση μάλιστα που θα επιβάρυνε οικονομικά το ελληνικό δημόσιο.